

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 53/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou Timoranská & Štofková s. r. o., Podzámska 32, Nové Zámky, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Ing. Petra Štofková, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 6209/2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2018 doručená sťažnosť (doplnená 19. januára 2018) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“),

zastúpených Advokátskou kanceláriou Timoranská & Štofková s. r. o., Podzámska 32, Nové Zámky, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Ing. Petra Štofková, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 6209/2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v procesnom postavení povinných boli účastníkmi exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 36 Er 6209/2006 na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 16 C 258/03 z 29. júna 2005, ktorým súd uložil sťažovateľom spoločne a nerozdielne uhradiť oprávnenému sumu 44 000 Sk s príslušenstvom.

Na základe odvolania sťažovateľov podaného po začatí exekučného konania Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 6 Co 34/07 z 28. februára 2008 (právoplatný 8. apríla 2008, pozn.) zmenil rozsudok okresného súdu (exekučný titul) tak, že návrh žalobcu (oprávneného v exekúcii) zamietol.

Uznesením sp. zn. 36 Er 6209/2006 z 26. októbra 2006 okresný súd povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia odvolacieho konania vedeného Krajským súdom v Bratislave v tejto veci.

Prílohu sťažnosti sťažovateľov tvorí aj rovnopis uznesenia okresného súdu sp. zn. 36 Er 6209/2006 z 20. novembra 2017, ktorým bolo exekučné konanie vo veci sťažovateľov zastavené podľa § 57 ods. 1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekútorskej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov s odôvodnením, že po začatí exekúcie bolo rozhodnutie, na podklade ktorého sa vykonáva exekúcia, v dôsledku aplikácie opravného prostriedku zmenené tak, že súd zamietol návrh žalobcu vo veci.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uvádzajú:

„Sťažovatelia podali dňa 21.8.2006 návrh na zastavenie exekučného konania. Sťažovatelia sa zároveň domáhali odkladu exekúcie pričom súd odklad exekúcie povolil do

právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave o odvolaní sťažovateľov v konaní prebiehajúcim pod č.k.: 6Co/34/2007, a to Uznesením č.k. 36Er/6209/2006-34.

Krajský súd v Bratislave Rozsudkom rozhodol tak, že Rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č.k.: 16C/258/2003-93 zo dňa 29.6.2005 vo vyhovujúcej časti (v časti v ktorej priznal oprávnenému - žalobcovi nárok na peňažné plnenie a nárok na náhradu trov konania) zmenil tak, že návrh zamietol a v zamietajúcej časti tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil...

V uvedenom prípade sa exekúcia vykonávala na podklade exekučného titulu, ktorým bol Rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č.k.: 16C/258/2003 - 93 zo dňa 29.6.2005. Predmetný exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a to napriek skutočnosti, že tento nebol sťažovateľom doručený. Na základe takéhoto vykonateľného exekučného titulu bol podaný návrh na vykonanie exekúcie a ďalej sa na jeho základe exekúcia viedla. V čase keď sťažovatelia zistili, že bol vydaný Rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č.k.: 16C/258/2003-93 zo dňa 29.6.2005 podali proti takémuto rozsudku odvolanie. Odvolanie bolo podané po lehote avšak napriek tomuto poukazujúc na skutočnosť, že rozsudok sťažovateľom doručený nebol, súd odvolanie pripustil a lehotu na podanie odvolania sťažovateľom odpustil. Na základe takto podaného odvolania konal Krajský súd v Bratislave, ktorý vydal Rozsudok č.k. 6Co/34/2007-134, ktorým rozhodol tak, že nárok, ktorý sa vymáhal v predmetnej exekúcii v plnom rozsahu zamietol.

S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.2.2008... mala byť predmetná exekúcia zastavená, nakoľko došlo k zrušeniu rozhodnutia (respektíve k jeho zmene v takom rozsahu, že nárok vymáhaný v exekučnom konaní zanikol), ktoré bolo podkladom pre vedenie exekúcie a tak mal súd ex offo rozhodnúť o zastavení exekúcie.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave... nadobudol právoplatnosť dňa 8.4.2008 a teda od tohto dátumu boli splnené podmienky na to, aby Okresný súd Bratislava V rozhodol o zastavení exekúcie v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. b) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 31.3.2017.

Do dňa vyhotovenia tejto sťažnosti Okresný súd Bratislava V ako príslušný exekučný súd nerozhodol právoplatne o zastavení exekúcie a teda stav porušujúci základné práva sťažovateľov naďalej trvá, a to už viac ako 9 rokov a 8 mesiacov, čo je podľa názoru

sťažovateľov ako aj ustálenej judikatúry jednoznačne neúnosná dĺžka konania, ktorá musí byť vyhodnotená ako prieťahy v konaní. Sťažovatelia majú za to, že tieto prieťahy žiadnym spôsobom nespôsobili ich konanie a ani zložitosť veci, ale výlučne konanie respektíve nekonanie príslušného exekučného súdu Okresného súdu Bratislava V, ktorý nebol schopný za obdobie 9 rokov a 7 mesiacov vydať rozhodnutie o zastavení exekúcie, čím spôsoboval stav právnej neistoty u sťažovateľov...

Na základe uvedených skutočností sa voči sťažovateľom už takmer 10 rokov vedie exekučné konanie, ktoré sa viesť vôbec nemalo, keby súd už z počiatku nepochybil a následne konal s prieťahmi respektíve vôbec nekonal, keď za uvedenú dobu nebol schopný rozhodnúť o zastavení exekučného konania.“

Sťažovatelia sa domáhajú aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 50 000 € pre každého z nich, čo odôvodňujú takto:

„Skutočnosť, že voči sťažovateľom sa viedlo exekučné konanie malo výrazne nepriaznivý vplyv na podnikateľskú činnosť sťažovateľov, ktorý podnikali pod Obchodnými menami [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. V rámci vedenej exekúcie boli sťažovateľom zablokované účty, ktoré na svoju podnikateľskú činnosť využívali, čím sa výrazne obmedzila možnosť sťažovateľov na ďalšie rozvíjanie svojej podnikateľskej činnosti, čo malo zároveň vplyv aj na životnú úroveň sťažovateľov a to z dôvodu, že ich príjem z tejto podnikateľskej činnosti bol výrazne obmedzený, pričom túto svoju podnikateľskú činnosť musel následne [REDAKOVANÉ] ukončiť a [REDAKOVANÉ] pozastaviť.

Sťažovatelia majú za to, že s poukazom na uvedený skutkový stav, ich pocit právnej neistoty, ktorý vplyvom týchto skutočností nastal, spôsobil vo sfére základných práv a slobôd taký zásah do práv sťažovateľov, že v tomto prípade nebude postačovať len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nakoľko toto nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľov. Pocit právnej neistoty vyvolaný u sťažovateľov bol počas doby porušovania ich základného práva a slobody neúnosný, do tejto situácie sa nedostali svojím pričineným ale práve konaním respektíve nekonaním príslušného súdu v súlade s právnymi normami a zásadami upravujúcimi rýchlosť a plynulosť konania. Sťažovatelia sú toho názoru, že základné právo a sloboda porušené boli a vzhľadom na intenzitu

porušovania a vzhľadom na zásadu spravodlivosti a okolnosti porušenia práv sťažovateľov je nevyhnutné im priznať primerané finančné zadostučinenie pričom za primeranú považujú sťažovatelia finančnú zadostučinenie vo výške 50.000 € pre každého z nich.“

Na základe tejto sťažostnej argumentácie sa sťažovatelia domáhajú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal im primerané finančné zadostučinenie v sume po 50 000 € a priznal im úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktorými sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej ústavný súd poskytuje tomuto právu ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu tohto práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v posudzovanej veci sťažovatelia namietajú porušenie označených práv postupom okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré bolo v čase podania sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (28. decembra 2017 podaná na poštovú prepravu, pozn.) zastavené uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Er 6209/2006

z 20. novembra 2017, o ktorom sťažovatelia bezpochyby mali vedomosť, pretože uznesenie o zastavení konania tvorí prílohu ich sťažnosti.

Po preskúmaní sťažnosti a jej príloh teda ústavný súd dospel k záveru, že v čase podania sťažnosti podľa čl. 127 ústavy nepretrvával protiprávny stav, keďže právna neistota sťažovateľov bola odstránená skôr vydaným uznesením o zastavení exekučného konania, s ktorým boli v čase podania sťažnosti oboznámení. Na základe uvedeného už v čase podania sťažnosti nemohlo dochádzať k porušovaniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd z uvedeného dôvodu pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré zmenilo exekučný titul po začatí exekúcie takým spôsobom, že uložená povinnosť zanikla, nadobudlo právoplatnosť 8. apríla 2008. Sťažovatelia podali 14. septembra 2017 sťažnosť na prieskum adresovanú predsedovi okresného súdu, ktorá bola spôsobilá zjednať nápravu v ich veci, keďže po jej podaní okresný súd vydal 20. novembra 2017 uznesenie o zastavení exekúcie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018